

⁵⁷ ὅτιον εἰρημένην, ἡ λόγος καθ' ὃν ὁ κύριος δι-
εξάγεται. ⁵⁸ καὶ μὴν καὶ μαντικὴν ὑφεστάνει.
πᾶσαν Φαστὸν, ἡ καὶ πρένοις εἶναι· καὶ αὐτὴν
καὶ τέχνην ⁵⁹ ἀποφαίνουσι διὰ τινας εἰνδοντες,
ὡς Φοῖος Ζήνων ⁶⁰ τοντοῦ Χρύσιππος ἐν τῷ β' Πε-
ρὶ μαντικῆς, καὶ Ἀθηνόδωρος καὶ Ποτειδίωνος ἐν
τῷ β' τοῦ Φυσικοῦ λόγου, καὶ ἐν τῷ ἐπεὶ μαν-
τικῆς. ⁶¹ ὁ μὲν γάρ Παγανίτος ἀνύποτατον αὐ-
τοῦ τὴν Φοῖον. ⁶² εὐσίαν δέ Φαστὸν τῶν ὄντων ἀπάντων
τὴν πρώτην ὑλὴν, καὶ τοῦ Χρύσιππος ἐν τῇ πρώ-
τῃ τῶν Φυσικῶν, καὶ Ζήνων. ὥσπερ ἐστιν ἐξ ἣς
ἐπιστητοῦν γίνεται, καλέται δὲ δίχως, εὐσία
τε καὶ ὑλὴ, ἢ τῶν πάντων, καὶ τὴν ἐπὶ μέ-
ρους. ⁶³ ἡ μὲν οὖν τῶν ἔλων, οὐτε πλείων εὐτε ἐ-
λάττων γίνεται. ⁶⁴ ἡ δὲ τῶν ἐπὶ μέρους, ⁶⁵ καὶ
πλείων καὶ ἐλάττων. σῶμα δέ εστι κατ' αὐ-
τούς, ἡ οὐσία καὶ πεπρασμένη, καλὰ Φοῖον
Ἀντίτατορος ἐν δευτέρῳ Περὶ οὐσίας, καὶ Ἀτο-
λόδωρος ἐν τῇ Φυσικῇ. ⁶⁶ καὶ ἀποληπτὴ δὲ εστιν,

καὶ, inquit, τίποις αἰτίαι, τοτὶστι, ταῦτα καὶ ἐπι-
στῶν ἀπεργάτες. Cicero in libro De faro, futur-
causarum seriem sempiternam appellat: in libro au-
tem primo De divin. Fatum aetern., inquit, id ap-
pello, quod Graeci vocant, id est, ordinem, le-
sciens causam, cum causa causa necrum ex se gie-
git, et eis omni ascensione fluenti veritas semper-
na. Idem.

547 ὅτιον] Romana editio: νόμος.

548 sed & divinationem omnem probant, siquidem
providentia sit. Quod confirmat Plutarchus libri v.
de Placitis philos. cap. 1. his verbis. Πάλιν καὶ οἱ
Στοικοὶ τοι μαντικοὶ μάντει τὸ θέμα, ὅτι
τοι μαντικοὶ μάντει τὸ θέμα τοῦ Φυσικοῦ, ὅτι
τοι μαντικοὶ μάντει τὸ θέμα τοῦ Φυσικοῦ, ὅτι
τοι μαντικοὶ μάντει τὸ θέμα τοῦ Φυσικοῦ. Accedit Cicero
autoris, qui libro I. De divin. c. 81. ad
duobus exceptis, Xenophani Colophonio & Epicuro,
reliquis omnis divinationem probabile scitibit.
Reciprocum autem hinc, ut &, si di providentia
ununtur, divinatio sit, & si divinatio sit, di provi-
denta ununtur. Quod etiam posuit Cicero loco citato
hunc verbis. Αἴτιος ille, mihi vero, inquit, φα-
σις εἰς arguments, & εἰς deos, & consilere rebus hu-
manis, quod efficiat & perficiat divinationis genera-
tudine. Aldob.

549 Eam aetem efficiunt. Quo nomine Cicero
cam appellavit, libro I. De divin. quia in naturae, in-
quit, θεάτρον ex artis, sed ex genitis vocabulo no-
minatis, divinatio observatione fidem, scientiam po-
tius effectus, ut prædicti posset, quid cinque evenien-
tum? & quin quinque fata minis efficiunt. Caudem artem et-

iam Egyptii longinquitate temporum, innumerabilis
pene feculis confeccuti purantur. Idem.

550 Et Chrysippus doctus de divinatione libris.] Cicero codem lib. Accedit acerimo vir ingenio Chrysippus, qui rotam de divinatione; duabus libris explicat sententiam. Idem.

551 Nam Panatus quidam eam nullam esse dicit. Cicero codem libro, enumeratus omnibus his qui divinationem probabant, de Panatio sic locutus est. sed a Stoicis vel principibus eis disciplines, Posidonis, dicitur, discipulus Antipatrus, degeneratus Panatus, nec tamen auctor est negare tam eis divinatione, sed dubitate se dixit. Idem.

552 Sed que omnino rerum est, ea neque major ne-
que minor sit. Quippe que & ingenia, & aetern., &
omnium experientia qualitas. Materialis autem omnium
rerum, opinor, tam dicit, quam Peripateticus primaria
singularium rerum, quam idem secundum materialiam
vocant. Idem.

553 Corpus autem apud eos natura est, que & fi-
nita & commutabilis est.] Finita quidem, quia tri-
bus magnitudinis speciebus determinatur, altitudine,
longitudine, & latitudine: commutabilis vero, quia
si corpora prima, & quibus omnia consistunt, muta-
bilis sunt, nullum corpus esse potest non mutabi-
le. Cicero libro III. De Nat. deorum c. 65. b. idem.

554 Καὶ τὰλιν καὶ διάτακτον.] Hac verba absunt in
Romana editione.

555 Καὶ ἀτακτον.] Τρ. καὶ πατοντὸν τοῦ ιεροῦ. estque
repentina hæc lectio. Ibidem i. a. v. 6. H. Scop.

Καὶ διάτακτον τοῦ ιεροῦ.] Imo contraria, πατοντὶ. & ita

reponenda hæc lectio. Ibidem i. a. v. 6. H. Scop.

set immutabilis, nulla ratione quæ fiunt, ex ea fieri possint. Hinc et illius sectio in infinitum est: quam tamen in infinitum non tendere Chrysippus ait. * Nihil enim infinitum est, in quod sectio cadit. verum abesse termino est. Committiones item fieri per totum (ut Chrysippus in tertio Naturalium ait) et non per circumscriptio-
nem, et appositionem. Nam pusillum vi-
ni pelago injectum, aliquando exten-
do obluctabitur, postea una cor-
rumpetur. Quidam item esse daemones dicunt, qui homini affectibus tanguntur, inspectores humanarum rerum. Herois quoque relias proborum animas. Por-
rò ex his qui manant ab aere, hiemem
quidem esse ajunt, aërem super terram congelatum, ob foliis longiore discesum. Ver autem, temperie aetatis, quando ad nos cursu foli accedit. * Estatem
veri, eminentem terræ aërem, cala-
ta γεράτης ἐπιτρέπει τὸν τρίτην τῶν Φυσικῶν
καὶ μὴν κατὰ περιγραφὴν καὶ παραθεσιν· καὶ
γάρ εἰς πέλαγος ὀλίγος οὖν θλήσεις, ἐπὶ πο-
σὸν αντιπαρεκταύεται, εἴται συμφαρίσεται.
556 Φασὶ δὲ εἶναι καὶ τινας δαίμονας, ἀνθρώπων
συμπατεῖσαν εχοντας. ⁵⁷ επόπτας τῶν αἰφρω-
πέλων πραγμάτων καὶ πρᾶσις, ταῖς ὑπόλειμ-
μέναις τῶν σπουδαίων ψυχάς. ⁵⁸ τὸν δὲ ἐν αἴρε-
τονομένων, χειμῶνα μὲν εἶναι Φαστὸν τὸν υπερ-
γῆς αἵρεσιν πατεῖσυμένον, διὰ τὸν τοῦ ἡλίου πρό-
σων Ἄρον· ἕα δὲ, τὸν εὐκρατιστὸν τοῦ ἀέρος,
κατὰ τὴν πρὸς ημές πορείαν. ⁵⁹ θέρος δὲ, τὸν
ὑπὲρ γῆς αἴρει, καταβαλπόμενον τὴν τοῦ ἥλιου

Iege. If. Casaub. Scribendum, iuxtabat.

Quapropter ea quoque ratione fecari quid infinite
potest. Quia felicit apud Stoicos non ponitur aliquid
esse minimum, quod tamen Epicurus putavit, ut ait
Cicero libro I. de Finibus. c. 53. Quicquid de civi-
tate Dei lib. 10. cap. 9, fo. & 11. Plutarchus libro
I. de Placitis philos. c. 8. Θαῦτη, inquit, Πολευ-
χία. Πάλον. εἰ Στοικοὶ διάφορος ὑπάρχοντο
ψυχές, quibus verbis elicunt, dæmonum naturam
inter deum & homines quasi medianum interjectam
esse, ut verisimile sit, quod inter duo qualiter
medium confundit, et, id cum ambobus lo-
cūs quadam eadem conjunctum, quod Stoici puta-
bant. Idem.

556 Αἴτιον τὸν Ρωμανον, κακίαν τοῦ.

557 Αἴτιον εἰς his qua ratiōne, non illis qui-
den prope adpōstis, nec leviter, sed penitus confusis
temperationes existere dicunt. Ex prope adpōstis, ut
Anaxagoras & Democritus, quod & Plutarchus lib-
ro I. de Placitis philos. cap. 16. & Alexander Aphro-
disius libro ιταὶ μένος docet, ex leviter confusis,
ut Empedocles fēnū videtur ex loco Plutarchi citato.
Ex penitus aetere confusis temperationes fieri
Socrati putabant, quorum festinatio & exponit & re-
fert Alexander Aphrodisius, in libello ιταὶ μένος, quo
lectores rejecimus. Aldob.

558 sed & latē quidam esse ajet, confessione
quidam cum hominibus conuoluit, humanarum re-
rum spectatores. Vetus hæc fuit opinio, jam ulique
ab Homer Hesiodique ducta temporibus, de qua effi-
ciuntur. Idem.

559 Ηενεμηνον εἴτε αἴτιον proper solis longi-
guationis diffusum refrigeratum. Id vero tunc acci-
deret, cum aëre concretione quidam crassior
effectus, superiora loca vi pertrumpit: Plutarchus lib-
ro III. de Placitis philos. cap. 8. Εὐθεῖας, in-
quit, καὶ οἱ Στοικοὶ χριστὸς ποιοῦσι τοῦ αἵρε-
τονομένων τὸν πορειαν, καὶ τὸν τοῦ αἵρετον πορει-
αν. quod fieri sine longinquo foli a nobis dif-
ficiū non potest. Idem.

560 Εὐθεῖας αἴτιον proper solis longi-
guationis diffusum refrigeratum.

561 sed & latē quidam supra terram, solis
ad septentrionem accedit calidatum. Id vero tum ac-
cidere, cum ignis, sive æther inferiora loca & ter-
rae vicina vi pertrumpit: quod fieri sine propinquore

M m 3

πρὸς ἀρτον πορίαν μετόπωρον δε, τῇ παλιν-
δρομίᾳ τοῦ ἥλιου αὐτὸν γίνεται, ⁵⁶² πάρα
τούς τοπους αὐτὸν ῥέσσον τῆς δε γενέσεως αἰ-
τῶν αἴτιον γίνεται τὸν ἥλιον, ἐξατμίζοντα τὰ
νέφη, ⁵⁶³ οἷον δε, εἶναι αὐγὴν αὐτὸν ὑγρῶν νεφῶν
διακεκατομένας, ⁵⁶⁴ η (οὐ Ποσειδώνος Φθίν
ἐν τῷ μετεωρογονικῷ, ⁵⁶⁵ ἔμφασις ἥλιον τημα-
τος ἡ στάλην), ἐν νέφει διδροτομένῳ, κοίλῳ
καὶ συνεχεῖ πρὸς Φωτασίαν, ὡς ἐν κατόπτρῳ
Φωτασίᾳν κατὰ κύκλου περιφέρειαν. ⁵⁶⁶ κο-

solis accessu non potest. Plutarchus loco proxime
citato, εἶναι δε, inquit, τοῦ πυρὸς ὅτας εἰς τὸ κα-
τατονικόν. Idem.

562

* Παρὰ τοῦ τοπους αὐτὸν ῥέσσον τῆς δε γε-
νέσεως αἴτιον γίνεται τὸν ἥλιον. Non δι, fed
actiter μετόπις μυρίον hic locus. Legendum vero
cenīo, suppletis iis que defiderant hoc modo,
πινεστα δι, διπλαὶ πινεστα τὰς δι εἰναύσιαν ἀ-
λλήτου παρὰ τοῦ τόπου αὐτὸν. Nam de ven-
tis quidem non dubitabit agi hoc loco, qui vel me-
diocriter in natura cognitione fuerit veritus. ⁵⁶³ autem
μίσθιον, seu πινεστα qui ignorat dici: Quod
autem haec fuerit Stoicorum opinio, dubitate non
sinit Plutarchus, cuius huc sunt verba. Οἱ Στοι-
κῶν πινεστα εἶναι πέντε, ταῦτα τοῦ πα-
ραλλαγῆς τὰς ἴστηντας παρατητούσι. Placet et
iam summī philosophi verba apponere, quae humi
locum non parum illustrabunt: Εἰσὶ δε τοῖς (at Aris-
tofotileς μετέπειτα) αἱ φυσικὲς τὸν καλούμενον αἰρε-
κτομένον μὲν καὶ ποταῖς παίραντας, επιπλάναντας
τὸν αὐτὸν τοῖς, πάλιν τοῖς καὶ οὕτοις τοῖς αὐτοῖς
φύσισις εὖσθαι υπάρχει, καὶ πινεστας, καὶ τοῖς
εἰπούσις αἵτοις, καὶ τοῖς σέφους, βιολογίας λέ-
γοντας, οὐαὶ φύσις αἴσιος πίνακτος τοῦ άνθρωπος,
εἴτε πινεστα καὶ τοῖς αἵτοις κοινωνεῖν. Qualis autem
reflexio, & quomodo fix., & quam ad ca-
sam, non est hic dicendi locus; sed omnia hæc docet,
& quidem multis verbis Aristofotileς libro III.
τῶν μετεωρογονικῶν, cap. proprio de Irise, quo le-
ctorum, si quis paulo curiosus fuerit, rejetimus.
Cui etiam majori ex parte consentanea ferbit Plu-
tarachus libro II. de Placitis philos. cap. 5. Aldob.

564 *Vel ut aī Posidonius speciem esse Solis*, ⁵⁶⁵ *περι-*
λαντικές, quae in nube rotante, εύεις, & con-
*tinuata visus obiectus sit, ut in speculo, ad circulum
orbem assimilatum. Atque hæc quidem superiori*

scum solis ad septentrionem cursu. Aurora
num quoque fieri recurso solis à nobis,
ad ea loca à quibus flunt. Ceterū e-
juscemodi tempestatum auctorem esse so-
lem, nubes evaporantem Irim verò, re-
flexos esse ab humidis nubibus radios; si-
ve, ut aī Posidonius in Meteorologica,
apparatio scissura solis, seu luna, in nu-
be roris plena, concava atque continua,
visu obiecta, veluti in speculo imaginata
in circuli circumferentia. Cometas autem,

perfectior est & absolutior descriptio. Non enim
citato, εἶναι δε, inquit, τοῦ πυρὸς ὅτας εἰς τὸ κα-
τατονικόν. Idem.

562

[adspicitur, quod non unique notum est, quod
ex hac electior descriptio, nam cetera quidem
aperta sunt, & hisque ab Aristotele de Irise trādū-
tunt, contentantes; Irise sicutem non folium inter-
dit à Sole, sed etiam nocti à Luna exire possit.
Sed quia hoc raro admodum accidit, ideo pauci
scēunt, quod enim raro fit, id tanquam infēctum
multo existimant. Quocirca in τῷ μετεωρο-
γονικῷ narrat Aristoteles, quinqūaginta annis bis tan-
tummodo exiūs. In cetera illud est, tum quia in
tenebrosi colores certi non possunt, tum quia mul-
ta concurrent necesse est, & quidem in una tantum
mensi die. Nam si nocti Irise futurum est, necesse
est Lunæ lumen plenissimum esse. Aristoteles verba
sunt, καὶ μετέπειτα μητρὶς γέρατος, τοκεῖ δι
τοῖς εὐθεῖς, ὃ μὲν ἤ αὔξενη φύσις, οὐαὶ λιγύρα.
τοῦ δὲ τοῦτο διὰ τὸ σπάναις. τελεῖται γὰρ τὸν
γένεται πάσι γένεται, ὑλογένεται πάσι γένεται, τοῦ δὲ
τοῦ πάσι λαβόνται τὰ πράγματα, καὶ ἀλλα
σθανται τὰ γενέται, καὶ ταῦτα πάται τὸ κάρπον μα-
τρὸς πάσι. οὐαὶ τὸ πατεῖσθαι γάρ τοις τοῖς
τοῦ πάσι. διότι οὐτε τοῖς πάταις τοῖς αἴταις,
εἴτε πινεστα καὶ τοῖς αἵτοις κοινωνεῖν. Qualis autem
reflexio, & quomodo fix., & quam ad ca-
sam, non est hic dicendi locus; sed omnia hæc docet,
& quidem multis verbis Aristofotileς libro III.
τῶν μετεωρογονικῶν, cap. proprio de Irise, quo le-
ctorum, si quis paulo curiosus fuerit, rejetimus.
Cui etiam majori ex parte consentanea ferbit Plu-
tarachus libro II. de Placitis philos. cap. 5. Aldob.

565 *Vel ut aī Posidonius speciem esse Solis*, ⁵⁶⁶ *περι-*
φωτασίαν, εύεις, & continuata visus obiectus sit, ⁵⁶⁷ *Calend.*
566 *Quam vero cœnitas stellarum.* Sic Cicero nepti-

et pogenias, et faculas, ignes esse substantes, quando crucior aëris ad aetherē loca
evehitur. * Jubar autem, conferti ignis
incendium, quod citò per aërem fertur, ac longitudinis imaginē deliniat. Plu-
viam verò, conversionem ex nube in a-
quam, posse aquam five ex terra, five ex
mare, in foliis sursum elatus humor penitus
difficiūl nequerit. Eam verò conglaria-
tum, pruinam dici. Grandine verò, con-
cretam nubem à vento communiat. Ni-
vem autem humorē ex concreta nube, ut
aī Posidonius in octavo De ratione natu-
rae. Coruscationem, accensionem nubium

567 *Pluviam ex nube in aquam conversam.* Nubes au-
tem ex vase calido & humido. Et autem pluvia ex
numero earum rerum, quæ ex anhelito terra vel ma-
ritis, coquæ omnino immutato, gigantum. Idem.

568 *Eundem refrigerationem primum appellari.* In
quo ab Aristotele Stoici non discenti, qui primo
τῶν μετεωρογονικῶν vult pruinam ex vase gigante
crefcente, antequam in pluviam rufus convertatur:
quod quidem nōn fit. Aristoteles verba sunt hæc:
καὶ τοῦ πατεῖσθαι γένεται, τοῦ δὲ τοῦ μετεωρο-
γονικῷ δὲ ἀρχέστη τοῦ μετεωρογονικοῦ διὰ ποτὲ τοῦ
μετεωρογονικοῦ πλούτου πάντα πατεῖσθαις ὅτας φυλή τοῦ
μετεωρογονικοῦ πλούτου καὶ πάντα πατεῖσθαις οὐαὶ πάντα πλούτου
πατεῖσθαις καὶ πάντα πλούτου πατεῖσθαις. Idem.

569 *Arctores efflant, ex aere crucifore constantes,*
qui arborētum in locum feruntur. Cuī Aristofotileς quo
contentantes est descriptio, qui prime libro τῶν
μετεωρογονικῶν cometam ex vase calido & fuso
constitute vult; qui hoc loco ardor appetitur; quem
ille ὑπάρχειν vocare foler, cumque vapore cras-
ficiōnem illum quidem exadēlceret, atque inflam-
māllum esse dicit: quod non longissime videatur
abesse ab hac Stoicorum sententia, nisi quod illi
nihil numeri rufi rufus tam parum, ut illi
extinguatur. Diu enim permanent cometes: quod
ut aī Aristotele, & hæc Stoicorum descriptio docet,
et cum cauam maxime accidit, quod ardoris
iliū est quo confortat, & ascendentē ex inferioribus
locis in sublimē novo vase continenter alit, πά-
γωνια autem, ut Aristoteli placet, cometæ iplus
genus est. Nam it vapor illi undique exadēlceret,
et neque rufi rufus tam parum, ut illi
extinguatur. Aristoteles aquam. Er illi quidem disrup-
ti nubem volumen, poltequām in sublimē loco con-
glaciaret: Aristoteles tantum abell, ut in superiori
loco nubem addringi glacie polle concedat, donec
vento flante disrupatur, ut ne aquam quidem in
loco superiori concedere in glacie velit. Aris-
toteli. t. c. 1. c. 145. a. b. Idem.

570 *Nivem hominem ē nube frigoris concreta li-
quefacentem.* Quod idem exultimavile videatur.
Aristoteli loco supra citato: οὐαὶ γάρ, inquit, πά-
ντος τὸν νέφη, τοῦτο τοῖς οὐαὶς οὐαὶς, πάντα.
Idem.

571 *Fulgere nubium inter se vel atrium, vel ei-
dem nubibus vi ventorum disruptis accedit.* Quod
certificatur etiam Plutarchus libro III. de Placitis philo-
los. cap. 3. in quo de Stoicorum sententia ἀρχάντι
dicit esse ἵππον in παρεργάταις. Idem quoque Cicero
confirmat libro II. de Divinitatibus. his verbis. *Pla-*

ceps, inquit, Stoicis est ambulans terra, que frigidi

fūnt, cum fluere caput, ventos esse: cum autem ē

lēdēm.

572 *Fulgere nubium inter se vel atrium, vel ei-*

dēm nubibus vi ventorum disruptis accedit. Quod

certificatur etiam Plutarchus libro III. de Placitis philo-

los. cap. 3. in quo de Stoicorum sententia ἀρχάντι

dicunt esse ἵππον in παρεργάταις. Idem quoque Cicero

confirmat libro II. de Divinitatibus. his verbis. *Pla-*

ceps, inquit, Stoicis est ambulans terra, que frigidi

fūnt, cum fluere caput, ventos esse: cum autem ē

lēdēm.

ψὺν νεφῶν παρατίθομένων, ἡ ῥηγματίνων ὑπὸ πνεύματος· ὡς Ζεὺς εἰς τῷ Περὶ ὄλου.⁵¹⁴ Βροστὴ δὲ, τὸν τούτων λόφον, ἐκ παραγόμενος ἡ ⁵¹⁴ ἔρησος.⁵¹⁵ κεραυνὸν δὲ, ἔξαλιν σφράγαν μετὰ πολλῆς βίας πιποσαν ἐπὶ γῆς, νεφῶν παρατίθομένων ἡ ῥηγματίνων· οἱ δὲ, συστροφὴν πυρώδες αὔρας βίσσος καταφερομένην.⁵¹⁶ τὸ Φῶνα δὲ, κεραυνὸν πελὸν, βίσσος καὶ πνεύματος, ἡ πνεύματα καπνῷδες⁵¹⁷ ἐρράγοτος νέφους.⁵¹⁸ προσῆρα, νέφος περιχυθεὶς πυρὶ μετὰ πνεύματος εἰς τὸ κυλώματα τῆς γῆς,⁵¹⁹ ἡ καθεύχεντος πνεύματος εἰς τῇ γῇ, καθά. Φυγοὶ Ποσειδῶνος εἰς τῇ ἡ, εἴναι δὲ αὐτῶν τοὺς μὲν, συμματίας τοὺς δὲ, χαροπατίας τοὺς δὲ,⁵²⁰ καμματίας τοὺς δὲ, βραστοπατίας.⁵²¹ αἴροσκει δὲ αὐτοῖς κατηγόρωσις μηδὲ ἔχουν. μετον τὴν γῆν κέντρον λόγου πεπικοσαν μεβὴ δὲ τὸ ὑδωρ σφαιρισθέντος, ἔχον

in nubem induerint, οἷςque tenuissimum quaque partem caperint dividere, atque dispergere; idque ceterū facere. Εἰ vehementius, τοῦ σφυροῦ Εἰ tonitrus existere. Idem.

514 Εἴναι γε τὸν αἰτήτην, καὶ διέσφι τοῖς ρεδιτοῖς, τοντρίνοις·] Plutarchus codem libri & cap. supra citato, de Stoicorum contumelie sententia pseustis esse αἰτησθεῖν τοῦ· quod, ut vides valde Laertii definitionem concordantem est, & Ciceronis verbis proxime allat. Idem.

515 Fulmen vehementiorē effe ardorem nūdum, inter se vel aterius vel diēs efficitur, multaque vi in terram incidentem. Quem Laertius ardorem vehementiorē, hoc est, ἐκεῖνον φέρει, Plutarchus lib. III. de Placitis philos. cap. 3., ex Aristotelis sententia hoc effe inter turbinem & preffera dicimēn vult, quod turbo crastinem anhelitum fecim trahit, preffra calidorem: cu eiām confitance sunt Aristoteles verba, quibus preffera naturam doceat: nam cum de turbine dixisset, de preffra poeta loquens, ὅτῳ δὲ, inquit, καταστροφεύεται, τούτῳ δὲ διετελεῖ τὸ πνεῦμα γῆς πάντας προστοῖ. Hoc igitur Stoici preffera nubem effe undique diffidit propterā, ut opinor, aiebant, quia ab ipsa nube concreta elius absconditum undique vapor, in terram aut mare vento impellente decidat. quod Lucretius quoque mire descripsit hac similitudinem.

516 Turbinem fulmen effe malum, violentum, & venustum.] Quod quidem, auctore Plutarcho, loco supra citato Aristoteles accideat aut abundanta materia crastinis, que et anhelitus calidus, & siccus. Appellat autem turbinem fulmen, que re vera omnia haec, fulmen, tonitus, fulgor, preffera, apicella, & turbo unum idemque sunt; quippe quod ab eodem oritur initio, duplīc videlicet anhelitu, quod Aristoteles docuit libro III. τὸν ματηριού. Idem.

517 Εἰσηγότες στροφῆν·] Γρ. ἐπίγραφες αὐτὸς τοῦ· Η. Steph.

518 Πεπικοσαν εἴη undique dīcīsum.] Lu-

cretius libro vi. Graco nomine preffera nominavit, quod ego secundus sum, inopia Latini nominis coatus.

Quod superefficacē effe ex his cognoscere rebus·
Prefferas Graeci quis ab eo nomen natauit,
In mare qua misifūtērū ratione pseustis.

Et paulo post.

Et quasi demissum celo preffera imitatur.

Plutarchus libro III. de Placitis philos. cap. 3., ex Aristotelis sententia hoc effe inter turbinem & preffera dicimēn vult, quod turbo crastinem anhelitum fecim trahit, preffra calidorem: cu eiām confitance sunt Aristoteles verba, quibus preffera naturam doceat: nam cum de turbine dixisset, de preffra poeta loquens, ὅτῳ δὲ, inquit, καταστροφεύεται, τούτῳ δὲ διετελεῖ τὸ πνεῦμα γῆς πάντας προστοῖ. Hoc igitur Stoici preffera nubem effe undique diffidit propterā, ut opinor, aiebant, quia ab ipsa nube concreta elius absconditum undique vapor, in terram aut mare vento impellente decidat. quod Lucretius quoque mire descripsit hac similitudinem.

Nam fit ut inserviant ranquam demissa columnæ
In mare de celo descendat, quam frēa circums
Ferebant grecis pītēsīs mēta floribz.

Idem.

519 Igne una cum spiritu, usque ad, placet autem apfis.] Locus effe depravatus, in quo, ut opinor, & quidem certe, terræ motus definitio tradiebatur. de quo Plutarchus libro III. de Placitis philos. cap. 15. αἱ Στροφῆι, inquit, φωτι, οὐρανοὶ τριὶς τὸ τῆς γῆς ὀργῖα στροφαῖς καὶ οὐρανοῖς γίνεται, ταῦτα δύο τὸν ἀπελθόντα, τὸν δὲ ἀπορεύοντα, οἷον τοῖς τοῖς εὐφεδροῖς, καὶ μέρῃ τῆς ἀπεντόντως, horum opinionem Cicero quoque videtur agnoscere Tusc. quæst. libro I. in quo de iliorum opinionibus loquens, qui difcedere animum à corpore putant, Qui difcedere, inquit, animum centrum, alijs statim diffisi, dīs dīs permanere, alijs semper. Idem.

520 Zeno autem Cittens, & Antipater, & Posidonius animam spiritum calidissimum effe dicuntur.] De Zenone teftificatur Cicero libro I. Tusc. quæst. Zenoni, inquit, Stoico animus ignis videtur. De ceteris autem Stoicis, Plutarchus libro IV. de Placitis philos. cap. 1., supra citato. Idem.

centrum cum terra: ita ut in aqua terra sit. Post aquam aërem sphære instar. Etiam autem in celo circulos quinque. Ex his primum septentriionale, qui semper apparet. Secundum, tropicum aëlitivum. Tertium, æquinoctiale. Quartum, hæmale tropicum. Quintum, antarcticum, qui non apparet. Dicuntur autem paralleli, qui ne invicem contingunt. Deficitur tamen circa eundem polum. Porro Zodiacus, circulus obliquus est, velut qui per parallelos incedat. Quinque autem sunt zones super terram. Prima septentrionalis ultra arcticum circulum, rigore frigoris inhabitalibilis. Secunda, temperata. Tertia, nimis vi austro inhabitalibilis, qua torrida dicitur. Quarta, temperata ab altera parte. Quinta, australis, itidem frigore inhabitalibilis. Opinatur item, natum ignem effe artificiosum, viā ad generationem progredientem: id autem effe spiritum, ignis speciem artifice praē ferentem. Animam vero, sensibilem; eamque effe nobis ingenitum spiritum. ideo et corpus effe, ac durare post mortem, effe tamē obnoxiam corruptioni. Ceterum universi animam effe incorruptibilem, cujus pars sunt animalium anima. Ze-⁵²⁰ no autem Cittens, et Antipater in libris De anima, et Posidonius, animam spiritum calidum dicunt. Hoc enim spirare nos, atque ab ipso moveri. Enimvero Cleanthes omnes perdure utque ad mundi ex-

tentia corpora effe, quia spiritus calidus est. Eandem autem et permanere post mortem, & effe mortalem docet Plutarchus libro IV. de Placitis philos. cap. 6. de cordum Stoicorum sententia his verbis. εἰ Στροφῆιν τῶν στροφῶν τοποθεσίαι, τὸ μὲν ἀπελθόντα μέρη τῶν στροφῶν γίνεται, ταῦτα δύο τὸν ἀπελθόντα, τὸν δὲ ἀπορεύοντα, οἷον τοῖς τοῖς εὐφεδροῖς, καὶ μέρῃ τῆς ἀπεντόντως, horum opinionem

Cicero quoque videtur agnoscere Tusc. quæst. libro I. in quo de iliorum opinionibus loquens, qui difcedere animum à corpore putant, Qui difcedere, inquit, animum centrum, alijs statim diffisi, dīs dīs permanere, alijs semper. Idem.

521 Zeno autem Cittens, & Antipater, & Posidonius animam spiritum calidissimum effe dicuntur.] De Zenone teftificatur Cicero libro I. Tusc. quæst. Zenoni, inquit, Stoico animus ignis videtur. De ceteris autem Stoicis, Plutarchus libro IV. de Placitis

philos. cap. 1., supra citato. Idem.

522 Οὐ τυπάσασθεν·] Γρ. εἰ συντίθεσθε. Idem.

523 πτη τὸν αὐτὸν πέδων·] Γρ. πτη τὸν κίτρην. ἐ δὲ ζωδ. Idem.

524 Videatur autem ipsi natura ignis effe artificiosus, ut ad genitum progedientem.] Quam definitionem Zenonis eti teftificatur Cicero lib. II. de Nat. dorum, cap. 37. a. his verbis. Zeno igitur ita naturam definīt, ut eam dicat ignem effe artificiosum ad genitum progedientem via, quæ, ut vides, totidem verbis hoc loco laertii posita sunt, & quidem sic, ut laertii locum ex Ciceronis verbis traxitlerimus. Aldob.

525 Εἰ κορπον εἴη; & post mortem permanere, & iamē effe mortalem.] Animam ex Stoicorum len-

te vult donec color exarbitur, Chrysippus vero folas sa-

Diogenis Laertii.

Nun

μένειν μέχρι τῆς ἐκπυρώσεως. Χρύσιππος δὲ, ¹⁵⁷ μέρη δὲ ψυχῆς λέγουσι ὄντα, τὰς πεντε αἰσθήσεις, καὶ ταῦς ἐν ἡμῖν σπερματικὸς λόγον, καὶ τὸ Φωνητικὸν, καὶ τὸ λογιστικὸν. ¹⁵⁸ ἑπτὸν δὲ, τοῦ μεταβολῆς ὥρας εἰς τὸ ὑποκείμενον Φωτὸς, ἐντειρομένου κανεὶς δῶς καθὰ Φυγῆς. Χρύσιππος ἐν δευτέρῳ τῶν Φυσικῶν, καὶ Απολλόδωρος, γίνεται μεντοντὸς κανεῖδες τοῦ ἀέρος πρὸς τὴν ὥστην. τὴν δὲ βάσιν, πρὸς τὴν ὄρωμένα. ¹⁵⁹ ὁ διὰ βαθύτριας ἐν τῷ ταβέντος ἀέρος τὸ βλεπόμενον ἀναγγέλλεται. ¹⁶⁰ ἀκίνετον δὲ, τοῦ μεταβολῆς τοῦ Φωνητικοῦ, καὶ τοῦ ἀκονούστον ἀέρος, πληγομένου σφαιροειδῶς, εἴτα κυματουμένου, καὶ ταῖς ἀκοῖς προσπίπτοντος, ὡς κυματεῖται τὸ ἐν τῇ δεξιᾷ μεντονή ὕδωρ κατὰ κύλους ὑπὸ τοῦ ἐμβλημένου λίθου. ¹⁶¹ τὸ δὲ ὑπὸ τὸν γίνεσθαι, εἰκλυομένου τοῦ αἰσθητικοῦ τὸν περὶ τὸ ηγεμονόν, αἵτις δὲ τὸν παθῶν ἀπλείσθαι τὰς περὶ τὸ πνεῦμα τροπάς. ¹⁶² σπέρμα δὲ λέγουσον εἶναι, τὸ εἰς τὴν γεννήσην τοιάτα ἀφ' εἰς καὶ αὐτὸν ἀπεκρίθη. ¹⁶³ ἀνθρώπου δὲ

pientum.] Hoc erat inter Cleanthem & Chrysippum opinionis dissensum, quod ille quidem omnes animas tamduo post mortem permaneras existimat, donec mundus omnis igneberet: Chrysippus vero solas sapientiam. Quam Stoicorum opinionem posuit Plutarchus libro IV. de Placitis philol. cap. 7. cuius verba supra acutissima, & quidem sic, ut cithem verbis, quibus Laertius, uteretur, μηδὲ τὰς εἰπούσους. Ut enim super documentum, ex fuit Stoicorum opinione mortalem mundum existimantes, omnia ad extrellum conformatra putarent, quod incendium inūnūnabili nominabat. Adhuc.

588 Partes autem animae isto εἴτε αγν., & Plutarchus lib. IV. de Placitis philol. cap. 4. & Στρωτ., inquit, ἵεστο μετανοία φαινομέναι, πίεται τὸν αἰσθητόν, ἀριστεῖν, διεκτικόν, ἀφορικόν, γνωτικόν, ἀριστεῖν, τέτοῦ θορυβοῦν, ἀδίδυτον επιματικόν, δύσθενον τὸν τερπνόν, καὶ ὡραῖον εἰστινταῖς διὰ τὸν εἰσινθέντα. quas calidem partes posuit Laertius hoc loco. Idem.

589 Videte τοις αγν., εἴτε λιμνεῖ, quod inter vīlūm, argit id, quod vīlūm subjectum medium interfectum est, in cons formam intento, quemadmodum sicut Chrysippus in secundo Φλυζικόν. Cuiusquidem Chrysippi ha ipfa de opino posita etiā Plutarcho libro IV. de Placitis philol. cap. 15, à quo forstasse, ut alia multa, Laertius accept. Ξρόντης, inquit, κατὰ τὸν εὐθύνα τοι μετανοίας εἰς τὸν εἴσοδον, μηδέτος μετανοία τοῦ εργατικοῦ περιεργοῦ, εἰπεν. Hinc parentibus humiles nascuntur filii: hinc

uſtioνem: Chrysippus verò, solas sapientum. Partes autem animae octo esse dicunt; quinque sensus, et qua nobis infunt feminales rationes, vocem præterea, et ratiocinandi facultatem. Vide autem, cum id quod inter vīlūm subjectumque lumens est, in cons intenditur speciem, ut Chrysippus in secundo Naturalium ait, et Apollodorus aëris quidem illam partem, quae cons speciem habet proprie vīlūm esse: basin verò, prope id quod cernitur fieri: velut per virgam extento aere, quod videatur manifestum fieri. ¹⁶⁴ Porro audire, cùm iſius qui medius inter loquenter, et audiēntem est, aër verberatur orbiculariter, deinde agitatus auribus influit, quemadmodum et cisterne aqua, per orbēs injecto agitatur lapide. Somnum verò fieri, cùm sensibilis intentionis circa principale solvit. Caufas verò perturbationem redundant eas, quae circa spiculum sunt conversiones. Semen autem esse dicunt, quod ejusmodi gignere potest, à quibus quoque ipsum secretum sit. Porro hominis le-

men, quod emittit homo, unā cum humido anima commisceri partibus, pro ratione commixtis parentum. ¹⁶⁵ Id autem Chrysippus in secundo Naturalium ait spiritum esse secundum substantiam, idque ex jactis in humani feminis confitare, quae cùm antiquata fuerint, non amplius germinant, quod feliciter expraverit illorum virtus. Atque ex omnibus corporis partibus defluere id ait Sphaerus. Omnes ergo gignere corporis partes. Porro feminæ semen infecundum esse ajunt, imbecillum et modicum, et aqueum, ut Sphaerus ait. Principale vero potissimum ac propriè esse animæ partem, in qua imaginationes appetituq; gignantur, atque unde sermo reddatur. Id autem in corde esse. ¹⁶⁶ Atque ista secundum illos de rebus Naturalibus, quantum sufficere ad præfatis operis compendium arbitrii sumus, haec tamen sunt dicta. Quemadmodum verò sint in quibus illorū sentientes differant, breviter adnotandum.

Ariſto Chius Phalantusque, cognomento Siren, finem esse dixit, ad aliquid in-

σπέρμα, ὃ μετίστη ὁ ἀνθρώπος, μετ' ὑγροῦ συγκράτει τοῖς τῆς ψυχῆς μέρεσι, ¹⁶⁷ κατα μηροῦ τοῦ τῶν προγόνων λόγον. ¹⁶⁸ εἶναι δὲ αὐτὸς ἔριπος. ¹⁶⁹ σπέρμας Φησιν ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν Φυσικῶν, πνεύμα κατὰ τὴν εὐστίαν, οὐδὲ δῆλον ἐν τῶν εἰς τὴν γῆν καταβαλλουμένων σπερμάτων, ἀ πλαισιωντα εἰς τὸ Φύετα, οὐδὲ δῆλον διαπεπνευκίας αὐτῶν τῆς δυνάμεως. ¹⁷⁰ καὶ αἱ ὄψις δέ τῶν σωμάτων αὐτός Φαῖτις καταφέρεται οἱ περὶ τὸν ΣΦΑΙΡΟΝ πάντων γαγγηνητικῶν εἰσαὶ τῶν τοῦ σωμάτος μερῶν. ¹⁷¹ τὸ δέ τῆς θυλείας ἀγονον ἀποφανούται, ἀπονό τε γέρε εἶναι καὶ ὀλγον, καὶ ὑδατῶδες, οὐδὲ οἱ ΣΦΑΙΡΟΙ Φησιν. πρεμονήδη δέ εἶναι τὸ κυριοτάτον τῆς ψυχῆς, ἐν ᾧ αἱ Φαγτασίαι καὶ αἱ ὄρμαι γίνονται, καὶ ὅπερ ὁ λόγος αναπέπτεται. ¹⁷² σπέρματα εἰναι ἐν καρδίᾳ. ¹⁷³ ταῦτα τὰ περὶ τὰ Φυσικά, τὸ σύν την ἀποκρύπτων εἴχεν δοκεῖ, στοχασμένοις τῆς συμμετρίας τοῦ συγγράμματος, ἀ δέ τις εἰς αὐτῶν διηρέκησαν, εἴτε τάδε,

¹⁶⁸ Αρίστων ὁ Χίος ἐν Φάλανθος, ἐπικαλούμενος Σειρῆν, ¹⁶⁹ τέλος εἴρηται εἶναι τὸ ἀδιαφόρως ἐ-

fratrum inter se similitudo: qua de re Plutarchus ait lib. V. de Placitis philol. cap. 11. ex Stoicorum sententiā. Quid, inquit, quod non intelligent? feminam vim, que ad generationem procreandam plurimum valent, funditus tolli mediocris erroris est? quis enim non videt? & formas, & mores, & plerique flatas, & mores effigie parentum liberis? Idem.

¹⁷⁰ Κατα μηροῦ τοῦ τῶν προγόνων λόγου]. Στρωτικῶν feliciter, qui interdum, ut alibi notatum nobis, λέγεις simpliciter. Est igitur λόγος τῶν προγόνων, semen parentum, non proximum tantum, sed qui proximos, aliquot generationibus antecellerent. Et scilicet nature periti; avorum & avitorum indolentia signa in nepotibus interdum reperiuntur, que in propriis & proximis parentibus non existent. Interpretantes, dum vident rationem, magnas tenebras offendunt. In proximus verbis, καὶ ἀφ' εἰς δὲ τὸν φύγαν, confirmat, cuius inscripō est, τι τὸ τῆς ψυχῆς ἀγνοεῖν, καὶ τὸν ιερόν. Allatis enim prius in medium multis mulierum sententiis de Stoicorum sententiā sic scribit. οἱ Στρωτοὶ πάντες δὲ ὡραῖοι καὶ τὸ παντοτάτον τὰ τῆς γραμμῶν εἰδῶν προγόνων τὴν μητρί, ιασοῦσι τοὺς τοῦ πατέρος, τῷ αἴρει.

¹⁷¹ **Quam in corde collocatam est?** Quod Plutarchus quoque libro IV. de Placitis philol. cap. 5. confirmat, cuius inscripō est, τι τὸ τῆς ψυχῆς ἀγνοεῖν, καὶ τὸν ιερόν. Allatis enim prius in medium multis mulierum sententiis de Stoicorum sententiā sic scribit. οἱ Στρωτοὶ πάντες δὲ ὡραῖοι, τῷ παντοτάτον τὰ τῆς γραμμῶν εἰδῶν προγόνων τὴν μητρί, ιασοῦσι τοὺς τοῦ πατέρος, τῷ αἴρει.

¹⁷² **Arīsto Chius.**] Is Zenonis Critie fuit discipula; allenatus est autem Perīco philosophi propera; quod Antigonos regis amicus est, & quanquam Stoicos, voluptam tamē extata fecerūt. Athenaeus pag. 126, 16, & 141, 3. Idem.

¹⁷³ **Finem eff dixit, ulique ad, etenim.**] Hac de

χοῦτα ζῆν ⁶⁰⁰ πρὸς τι μεταξὺ σφετέρων καὶ κακίας, μηδὲ ἡγινοῦν ἐν αὐτοῖς παραλλαγὴν σπολείσθαι, ἀλλ᾽ ἐπίσης ἐπὶ πάντων ἔχοντα. εἴη γάρ ὁμιλία τῷ σχαθῷ ὑπεριτή τὸν σοφὸν. ἐς αὐτὸν θεραπεῖτο ἀντε ἀγαμέμνονος πρόσωπον ἀναλάβη, ἐκάτερον ὑποκρίνεται προστρέψας. τὸν τε Φυσικὸν τόπον καὶ τὸν λογικὸν ἀνήρει, λέγων τὸν μὲν, εἴη υπὲρ ἥμας, τὸν δὲ οὐδὲν πρὸς ἥμας· ¹⁶¹ μόνον δὲ τὸν ἥμακον είναι πρὸς ἥματα. * εἰκανεῖ δὲ τοὺς διαλεκτικούς λόγους τῆς αρχαγονίας ἀκατέδοκοντα τεχνικῶν τι ἐμφανίσθαι, ἀχρηστὸν ἐστιν. ⁶⁰¹ ἀρέτας τε εὗται πελλάς εἰσῆγεν, ὃς ὁ Ζήνων, ⁶⁰² αὐτὸς μίαν πολλαῖς ὄντωσι καλούμενην (αἱστοὶ Μεγαρικοὶ) ἀλλὰ καὶ τὸ πρὸς τι πάσι ἔχειν. οὐτας δὲ φιλοσοφῶν καὶ ἐν Κυνικῷ γραμματεῖον μενος, ἕκαστον πελλάς εἰσῆγεν, ὃς οἱ Ματιαδῆς οὐν καὶ Διφύλος Ἀριστοτέλειος προσχρηστοῦ. ἢ δέ τις πειστικός, ⁶⁰⁴ καὶ ἔχων πεπικμένος ἔθεν ὁ Τύμων Φησὶ περὶ αὐτοῦ, διαβατικὸς αὐν καὶ Διφύλος Ἀριστοτέλειος προσχρηστοῦ. προσχρηστοῦ. ἢ δέ τις πειστικός, ⁶⁰⁴ καὶ ἔχων πεπικμένος ἔθεν ὁ Τύμων Φησὶ περὶ αὐτοῦ, διαβατικὸς αὐν καὶ Διφύλος Ἀριστοτέλειος προσχρηστοῦ. προσχρηστοῦ. Erat autem illi magna persuadendi vis, plebeia se maximè accommodabat. Unde et de illo Timon ait:

⁶⁰³ Arisostomis opinione est apud Ciceronem multis in locis, præcipue autem in Lucullo, in quo ita ferribit. ⁶⁰⁴ Hoc si contineamus, etiam abjecto præsumus illa: certe minus defitcere debemus Arisostomem, qui cum Zenonis fuisse audierit, reprobavit eis, quod illa verbi nihil esse bonum, nisi virtutem, nec malum, nisi quod virtus esset contraria, in modis ex momentis. ⁶⁰⁵ Zenos volunt, nulla esse censuit. Hic summum bonum est in his rebus, ne tristram in partem moveri, quia diabolus ab ipso dicitur, ē quibus postremis verbis Laertii locum veritatis hunc, quem habemus per manus. Præterea in II. libro de Finibus, his verbis, quae cum Arisostomi & Pyrrhono visa sunt pro nobis, ut inter optime valere. & gravissime egreditur nihil pro�erū decenter interesse: recte jam pridem contra eos defitcere est disputari. Datus enim in una virtute si omnia effe voluerint, ut eam verum selectione expolaverint, nec ei quidquid aut unde oriretur, darent, aut ubi interetur: virtus enim ipsa, quoniam amplectebantur, sustulerunt. Et in III. libro de Finibus, Stoicorum opinions in medium affectus, Deinceps, inquit, explicatur differentia rerum, quam si non ullum esse decreverint, confundentes omnis virtus, ut ab Arisostome, nec ullum sapientia munus, aut opus inventerint, cum inter eas, quae ad vitam dependant perirent, nihil omnino interficeret, neque ullum delectum adhiberi oportaret. Et in IV. de Finibus, contra Stoicos disserens, & maxime contra Zenonem. Ex his, inquit, arguitur ista exagerata deteriora quāna Arisostomis, sīlā tamen simplicia vestra veritas. Rogeni maxime accommodabat. Henr. Steph.

Quidam et Arisostomis natura de stirpe differunt. ⁶⁰⁵ Καὶ τις Ἀριστόνος γέννης ἀπὸ αἰμάλου ἔλαχος. ⁶⁰⁶ Congreßius autem Polemóni, ut Diocles ait Magnesius, cū Zeno longum incurrit morbus, sententia decedit. Maximè autem Stoico dogmati illi intendit animum, quo dicunt sapientem esse opinionis expertem. Cui Perseus relucratū geminos fratres induxit, ut alter ex his illi depositum daret, alter deinde recipere, atque ita harentem corrigit. Intendebat autem orationem adversus Arceſtala. Unde cū videlicet taurum monstroſum matrem habentem: Me miserum, inquit, datum est Arceſtala epicheráma adversus evidentiam. * Academico cuidam quicquam se comprehendere negant: Ergo, inquit, ne huic divitiae juxta studentem vide? negantē illo:

Quid cœsus, sit, oculis quis lumen admetit?

Feruntur ejus ista volumina, Exhortationum libri duo. De Zenonis dogmatibus dialogi. Scholarum, sex. De sapientia exercitationum, septem. Amatorie exercitationes. Commentaria de inani gloria. Commentariorum libri XV. Memorabilium, tres. Chiriarum, undecim. Adversus oratores. Adversus Aleximum scripta. Adversus dialecticos, tres. Ad Cleanthem epistolam libri quatuor. Panathae autem et Socrates folias epistolae Ipius esse dicunt; cetera, Peripateticoi A-

⁶⁰⁵ Τῷ τοι ταῦθι τοῦτο τίποι] Legi δεῖστος εἰς τίποι. Nam deesse negantem tam est certum quām quod certissimum. vide in Sphere Stoici vita. *Id. Celsus.*

⁶⁰⁶ In Arceſtalam libenter invehebatur.]

Quem

&

juvenum

corruptorem

appellabat,

& cinxo

di

loqui

ajebat,

& ut audace

accubabat,

quemadmodum

in Arceſtala vita dictum est. *Id. ob.*

⁶⁰⁷ Datus est Arceſtalo contra evideniam argumentum.] Id autem propterea, quia Arceſtala, ut pote, qui contra omnia dicere conuilexerit, nihil esse peripictum in rebus ajebat, evidentiame & peripictatem tollebat. Sic enim Cicero *Indragas* interpretatus Academ. quest. libro II. his verbis, propterea quod nihil effet clarus *Indragas*, ut Graci, peripictatem, aut evideniam nos, si placet, nominemus, fabricemusque, siopus erit, verba. *Idem.*

⁶⁰⁸ Eisagras.] *Gr. Indragas.* H. Steph.

⁶⁰⁹ Καθάριστος] Γράφεται καθ' ὑπέρα pro καθάριστοις. *Idem.*

⁶¹⁰ Ερωται διηγεῖται] Videut hunc librum intellectissime Athenaeum lib. xi. scribens, Κάλεστον δὲ φιλοσοφος οἱ Ιωνικοὶ ἄριστοι δινοτροφοι, Πολύμων Φοῖς οἱ Ακαδημαῖοι. *Idem* in fragmento *Canceris*, Αιμοτοῦδε δὲ δινοτροφοις, καὶ Κάλεστον διπηρατητοῖς, Καὶς δὲ τοι γίνεται, δι δινοτροφοῖς ὄρεσι, φασι τοι εἰ πάχαιοι, &c. Quod autem ascribit *Athenaeus* hunc librum Arisostalo Peripateticō *CEO*, non Arisostoli Chio Stoico, videtur conseruire cum *Panetrio* & *Socrateis*. *Id. Celsus.*

⁶¹¹ Socrateis.] Cuius sunt libri διδοχαι, κριται, & φιλολογι. quos citat *Athenaeus*. *Idem.*

⁶¹² Arisostomis Peripateticus.] *Eius*, ut opinor, qui *Lysis* fuit auditor, de quo Cicero libro v. de Finibus, cum de his Peripateticis, qui Arisostoli Theophrasto succellerunt, loqueretur, ita scribit. *Idem.*

N. n. 3

164 οὐτος. * τοῦτον λόγος Φαλακρὸν ὄντα ἴγυανθην
καὶ ὑπὸ ἡλίου, καὶ ὥδε τελευτῆσαι προσπει-
ζαμεν δὲ αὐτῷ τὸν τέρπον τῷ ιάμβῳ τῷ
χωλῷ,

Τί δὴ γέραν ἀν καὶ Φάλανθος, ὁ πότανος,

Τὸ βρέγμα δάκνεις ἡλίου κατοπτῆσαι;

Τὸ γαρ τὸ βεντὸν πλεῖν ἡ δέοντος ζητῶν;

Τὸν ψυχρὸν ὄντως εὔρεις οἱ δέοντος ἄδην.

εἰς γέγονε δὲ καὶ ἄλλος Δρύστων¹⁶⁴ Ἰλίτης Πε-
ριπατητικός ὁ δέτης, μουσικὸς Αθηναῖος τέταρ-
τος, ποιητὴς τραγῳδίας πέμπτος,¹⁶⁵ Ἀλεξαν-
δρεὺς γεγραφῶς πτυχικάς· ἔκτης, Ἀλέξαν-
δρεὺς Περιπατητικός.

jus Lysias Ε oratione duplo, rebus ipsijs jejunior:
concinus deinde & elegans hinc Aristo: sed ea, que
desideratur a magno philosopho, gravitas in eis non
fuit. Scripta sane multa & polita, sed neccia quoque
pro autore oratio non habet. Hujus etiam liber
de Senectute videtur, in quo Tithonum lo-
quentem inducit, de quo Cicero in proemio libri
de Senectute loquitur, omnem autem, iuxit, sermo-
nem tribuum non Tithonum, ut Aristo Cens., ne pa-
rata est autem oratio in fabula; sed M. Catoni sensi
quo major est autem oratio haberet oratio. Scriptit et
iam libitos, quorum interposito est τοι τὸν ἐρωτικὸν
ἐπιστολα, quos Athenaeus citat his verbis. καὶ μετὰ
τοι τὸν ἐρωτικὸν τοῦ ἐρωτικοῦ ἐπιστολα. Aldob.
613 Γέγονε δὲ καὶ ἄλλος Δρύστων Ἰλίτης] Legē τού-
την. Stephanus, aut Stephani mutilator Hermo-

Ianus Byzantius, ταῦτα, inquit, πάλιν οἱ Κύι τῇ νά-
σου ἀπὸ Τουλίδος πρώτος, ἀφ' οἱ Σημιῶνος ἱεροῦ ὁ μα-
λακός, καὶ Βακχιλίδος ἡ πλέοντος, καὶ Εμο-
στοτοῦς ἱεροῦ· μετ' αὐτῶν καὶ Λειτοῦ ὁ περιπα-
τητικὸς τοῦτον τούτου.

Idem etiam Strabo lib. 10.
doctet, ubi voca hunc τοῦ Βασιλεύτην Βιοντού Στράτην. In antiquis editionibus Latinis interpretis scri-
pturne repertae sunt, sed postea alter viam indo-
cēs & audaciter illis corruptioribus. If. Calab.

614 [Julietes] Oppidum Arcadiæ. Plinius libro 27.
cap. 12. αὐτὴν, inquit, Εὐ-
ρώ, γνησίης longa stadiis fuit quondam; mox qua-
tus fere partibus, quas ad Bauciam vergebant, edem
tempore devenit, oppida habet reliqua, Julida, Car-
thetam, Aldob.

615 [Aicensis.] Oppidum Arcadiæ. Plinius libro 27.
cap. 6. Idem.

ΗΡΙΑΛΟΣ.

165¹ Ήρίλλος δὲ ὁ Καρχηδόνιος² τέλος εἶπε τὴν
ἐπιστήμην, ὅπερ ἐστὶ ζῆν δὲ πάντα
ἀναφέροντα πρὸς τὸ μετ' ἐπιστήμης ζῆν, καὶ
μη τῇ ἀγνοίᾳ διαβεβλημένον. εἴναι δὲ τὴν ἐπι-
στήμην, ἐξ ἐκ Φαντασιῶν πρὸς δεῖξιν ὑπε-
πτοτῶν ὑπὸ λόγου. ποτὲ δὲ ἐλεγει μηδὲν εἴναι τέ-
λος, ἀλλὰ καὶ τὰς περιστάσεις καὶ τὰ πράγ-
ματα ἀλλαττοῦσαι αὐτὸς οἰκαὶ τὸν αὐτὸν χαλ-

¹ *A vero Herillus, Carthaginensis.* Is auditor fuit
Zenonis, de quo est apud Ciceronem in Lucullo his
verbis. *Ε ομοιος Herillum, qui cum Zenone auditor
erit, vides quantum ab eo disseritur.* Aldob.

² *Fenestra effe duxit scientiam.*] Quod etiam testificatur Cicero tam in Lucullo, loco supra citato, cum
inquit; *Ε ομοιος Herillum, qui in cognitione.* Idem.

HERILLUS. ¹⁶⁵
Herrillus Carthaginensis finem scien-
tiam dixit, quod est semper vive-
re, cuncta referendo ad vivendum cum
scientia, ne ignorantia dejiciamus. Et
autem scientiam habitum ex phantasiarum
qua sub rationem cadunt acceptione. A-
liquando dicebat nullum esse finem; sed
causis variis et res immutare illum; ut si

scientia summum bonum ponit: tum in II. libro de Finibus his verbis. Herrillus autem ad scientiam omnia
reverans, unum quoddam bonum videt, sed nec optimum, nec qua vita gubernari posse. Et in v. de Fini-
bus suo, inquit, caput Herrillus, scientiam summum
bonum esse defendit, nec rem ullam aliam per se expe-
rendit. Idem.

idem et Alexandri fiat statua, et So-
cratis. Differre autem finem, et eam quam
dicit fini subjectam. Hanc enim et eos
qui sapientes non sunt consecuti; illum
neminim nisi solum sapientem. Quae autem
inter virtutem, et vitium fini, in-
differentia est. Sunt ejus libri breves quidem,
sed suci ac sensus pleni, conti-
nentque contradictiones adversus Zenonem.
Furtur eum puerum complures ad-
amasce, quos Zeno cum vellet avertire,
sonderi cogit Herrillum, illosque ab eo
avertit. Sunt autem ejus libri hi: De exerci-
tatione, De perturbationibus, De opinio-
ne, Legumulator, Obstetricius, Antipheron
præceptor, Parans, Dirigens, Mercurius,
Medea, Dialogi quæstionum moralium.

Dionysius verò, qui Metathemenus
appellatus est, finem dixit volupatem;
et casu quod ex oculis laboraret. Nam
cum in oculorum dolorem incidisset, eo
cruicatus acriter, dolorem dicere no-
luit indifferentem. Erat autem Theophan-
to patre natus, et civitate Heraclia. At-
que ut at Diocles, primo quidem

3 Finem autem, argu id, quod sub finem subjici-
tur inter se differere.] Hac duobus item diver-
sis appellatur nominibus: alterum enim τίταν, al-
terum ἵππος nominabitur, de quo secundo nomine
non facile reperies apud quenquam scriptorem factam
esse mentionem: quo etiam obsecrus est, quod hoc
ipso ἵππος nomine Herrillus intelligatur; peti-
pere polle. Ego tamen, quantum conjectura alego
potui, existime Herrillum sub ἵπποις omnia ea
collocavisse, que vel legenda, vel reicienda vi-
dentur, que ille quidem non negligenter parabat,
ut Aristo, scilicet tamen ad summum boni non refere-
bat. Hanc autem dico conjecturam ex Ciceronis
verbis in v. de Finibus, ita scribitur. *Et cum di-
citur virtus non posse confundi; si est, qua extra
virtutem sunt, ad beatę vivendum pertinent, quod
totum contra est. Introduci enim virtus nullo modo
posset nisi omnia, qua legit, quaque rejetur, una-
re reprobatur ad summum.* Nam si omnia non negli-
gitur, in distincione virtutum. *E pecata incidentes,
obliviosiora, que virtutis ipsi principia dedermus,
sic et non negligimus, neque tamen ad finem sum-
mi boni referimus, non multum ab Herrili levitate
aberramus. Duarum enim virtutum nubis erunt in-
sistuta capienda. Peccata enim illa duo sequuntur ultimi-
bonum: que ut essent vera, conjungi debuerint;
none ita separantes, ut disjungant sint. Ex his ergo
duabus ultimi bonorum, alterum, ut opinor, ri-
tus appellatur, in quo scientiam, & cognitionem po-*

nebat, alterum ὄντας, in quo legenda, & reji-
cenda collocabat. Aldob.

4 Dionysius, qui à communata fonsentia Grace pa-
triarum appellatur eph.] Quod certificatur etiam Ci-
cero II. quæst. Acad. libro his verbis: *Cum quereres
Dionysium ille Heraclites, utrum comprehendis fer-
tilia illa nota, qua affinis dicas aperte, illudue,
quod multas annos renasceris. Zenonique magistro cre-
ditib[us] honestum quod est, id bonum solum esse;
et quod potest defensio[n]e r[ati]onib[us] benevoli inane nomen
est. voluptam est sumnum bonum; qui ex illius
communitate fonsentia decere vellit. & reliqua que le-
guntur. Is Zenonem habuit magistrum, quemadmodum vides ex Ciceronis verbis tripla citatis, Cle-
menses condiscipulum, quod Cicero quoque in II.
libro Tufc. quæst. tradidit. Cum enim de eo loque-
retur, *Quem, inquit, cum Clemenses condiscipulias
rogaret. Idem.**

5 *Idem Hippocratis causa, &c.]* Idem Cicero de
Dionysio scribit, libro v. de Finibus his verbis. *Nobis
Heraclites ille Dionysius flagitiose describitur
a Stoicis proper oculorum dolorem.* Idem tamen li-
bro II. Tufc. quæst. non proper oculorum dolorem,
sed quis ex renibus laboraret, à Zenone cum
defensio[n]e scribitur. Eius verba sunt hæc: *quibus ho-
mo (ane levis Heraclites) Dionysius, cum à Zenone
fortis esse discicet, a dolore delictus est, nam cum
ex renibus laboraret, ipso in exaltata clamitatib[us] salta-
re illa, que antea de dolore fons erit.* Idem.

λεζίου καὶ Μενεδήμου, τελευταῖον δὲ Ζήνωνος.
167 * καὶ κατάρχας μὲν Φιλογράμματος ὡς παντοδαποῖς ἐπέκτη δὲ καὶ Αράτον ἀπεδέχετο, ζηλῶν αὐτὸν. ἀπόστας δὲ τοῦ Ζήνωνος, πρὸς τοὺς Κυρναῖκος ἀπετάπη, καὶ εἰς τὰ χαρακτικὰ υπεισῆκε, καὶ ταῦλα ἀπαρακαλύπταν θύσταβε. Βιών δὲ πρὸς τὰ οὐδοκοτά, αστιά κατέστρεψε. Βιβλία δὲ αὐτοῦ Φέρεται ταῦτα, Περὶ ἀπαθείας, β. Περὶ ἀσκήσεως, β. Περὶ ηδονῆς, δ. Περὶ πλεύσιον, καὶ χάρτη, καὶ τιμωρίας. Περὶ ἀνθρώπων χρήστων, Περὶ εὐτύχους, Περὶ ἀρχαίων βασιλέων, Περὶ τῶν ἐπανυμένων, Περὶ βαρβαρικῶν ἔων.

Καὶ οὗτοι μὲν οἱ διενεχθέντες. διεδέξατο δὲ τὸν Ζήνωνα Κλεάνθης, περὶ οὐ λεκτέον.

ΚΑΕΑΝΘΗΣ.

168 * **K**λεάνθης Φανίου, Ἀστος. οὗτος πρῶτον ἦ πύκτης, ὡς Φοῖον Ἀντισθένης ἐν διαδοχαῖς. ἀφίμονεος δὲ εἰς Αθήνας, τέσσαρας ἔχων δραχμάς (λαβὼν Φαστὶ τίνες) καὶ Ζήνων περαβαλὼν, ἐφίλοσοφος γενναῖτα, καὶ ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἔμεινε δογμάτων. ³ διεβοήθη δὲ ἐπὶ Φιλοσοφίᾳ, ⁴ ὡς γε πέντε ἡ ἄγαν ὥρμησε μισθοφορεῖν· καὶ νίκτωρ μὲν ἐν τοῖς κήρυξις ἤτλει, μεθ' ἡμέραν δὲ ἐν τοῖς λόγοις ἐγύμναζετο-

¹ *Affilius.*] Oppido Allo in regione Troadis ad litus posito, quod postea Apollonia appellatum est. Plinius libro v. cap. 3. *Abob.*

² *Cum se ad Zenonem conculisset.*] Cuius auditor fuit, quod eum Cicero scribit libro I. de Nat. deorum. Cleantes autem, inquit, qui Zenonem audiens, Cratetem audiret, παῦντος, inquit, Κράτης, οὐτα Ζήνων. Valerius tamē Maximus libro VIII. cap. 7. Cleantem Chrysippī discipulum videatur agnoscere: in quo differt à Laertio, qui, ut mox in Chrysippī vita videbimus, Chrysippum Cleantem auditorem fuisse tradit. *Idem.*

³ *Laboris studio celebratus est,* οὐρανοῖς ad, σέρνετο.] Idem quoque Suidas scribit his verbis, καὶ τοῦτον γέγον φιλότον, ἄπει διόπτρα Ηράκλεος καὶ θύμον. μὲν ξενον τὸν τριπόδον, τὰς μὲν κύπεις

num ac Menedemum, postremo Zenonem. ¹⁶⁷ Principiū quidem studiosus admisit, omngemis le poēmatis addixerat. Aratum deinde amplectebatur, quem et imitari fatigebat. Demum cūm discellisset ἢ Zenone, sese ad Cyrenaicos contulit, ac palam lustra ingrediebat, ceteraque sub omnium gerebat oculis que ad voluntatem pertinuerent. Cumque ad octogenium cum vita annum pervenieret, inedia consumptus interierit. Circunferuntur autem ejus libri: De fuga perturbationum, duo. De exercitatione, duo. De voluptate, quatuor. De divitiae, et gratia, et cruciata. De hominum usu. De felicitate. De antiquis regibus. De his que laudantur. De barbaricis confutitudinibus.

Et isti quidem qui à Stoicis decretis deviaverunt. Succedit autem Zenoni Cleanthes, de quo dicendum nunc est.

CLEANTHES.

* **C**leanthes Phanii filius, Afliss: hic, ¹⁶⁸ ut Antisthenes ait in Successionibus, primū quidem pugil fuit: prefectus autem Athenas, drachmae quatuor instritus, ut quidam ajunt, congressusque Zenoni, studiosissime philosophatus est, in quo ejusdem decretis perfici. Memoria proditum est ipsum laboriosissimum fuisse, adēt ut inopia cogente mercenari faceret, ac noctu quidem in hortis hauriet aquas, interdiu autem operam studiis libe-

ται οὖτος μαθεῖ, καὶ μὴ ἕραστος τοῖς μαθημάτοις καὶ τοῖς βαθμοῖς ισχαλεῖται. Valerius max. libro VIII. cap. 7. de studio & industria, idem de Cleanthe tradit. *Idem.*

⁴ Οὐ γε πέντε ἡ ἄγαν, ὥρμητι μισθοφορεῖ] Non, περισσοτέρων valde appetens fuit; (nam quid hic miri, si valde pauper, metteri aveat?) sed, περισσοτέρων penderet, non obstante paupertate, (quod magnum fane τὸν φιλοσοφίαν documentum, & dignum quod adverteretur;) *sufficit.* Hoc stipendium poeta vocatur μισθοφορεῖ, (mercedem, veruntur) obolus scilicet, quem quotidie magistro suo Zenoni penderbat. Huc apparet facit, quod in Speculipo de Platone: cum ἀνδρὶ φίλῳ τοις παρ' αὐτῷ φιλοσοφίας παντούντις, παῖδες εἰμι τριβούτιον (icu mercedem) ἀδισπιτις exegisse. Mer. Calab.

calibus

ralibus daret, unde et φιλάτλας, hoc est, exhauiens putoeos, appellaretur. Ajunt illum et in iudicium prætractum esse, ut rationem rediceret; unde adeo robustus, ac tam boni habitus viveret; hortulanus apud quem aquam ē puto hauriebat, ac muliere polenta venditrice, apud quam farinas pinfebat, telibus vietus fui, abfolutum esse. * Areopagitasque admiratos, decem illi minas dari vultisse: Zenonem autem accipere illum vultisse. Adjunt autem et Antigonum ter mille dedisse. Item cūm ad spectaculum quoddam puberes duceret, venti flatu denudatum esse, ac fin tunica apparuisse. Qua ex re plausu exceptum atque ab Atheniensibus fuisse veste donatum, ut at Demetrius Magnelius in aquivoicis. Admiratio igitur ob eam quoque rem habitus est. Adjunt Antigonum, cum Zenonis auditor esset, eum interrogasse, quām ob rem hauriret? hunc autem respondisse. *Num solū haurior? cur non et fodio? et rigo? et omnia facio philosophia? causa?* Etenim Zeno illum simul ad id exercebat, jubebatque obolum sibi ex labore afferre. * Et collectum inde as aliando in medium familiarium intulit, dicens; *Cleantes quidem Cleantem alium posset nutritre, si vellet.* Qui vero unde nutritur absentibus habent, ab aliis querunt, qua sunt ad usum vita necessaria, et quidem remissius philosophantes. Ea igitur ex causa alter Hercules Cleantes appellabatur. Erat illi quidem eximium studium, ceterum ingenium obtusum atque tardillimum. Unde et de ipso sic Timon ait,

Afliss iste aries quisquam est, qui circuit
omne
Turbum, verbosusque sonet, pīstūlūs,
bēbēsque?

Cumque à condiscipulis dieteris incelleratur, tolerabit: et cum audiret, *Afliss,* non abnebatur, dicens *solum se ferre posse Zenonis sarcinam.* * Cum aliquando probro illi daretur, quod esset timidus, *At ideo,* inquit, *parum peccō.* Suam verò inopiam divitum opibus præferens, dicebat, *Dum illi*

⁵ *Φασὶ δὲ μέτρον καὶ στίχον μισθοφορεῖς, &c.*] ⁶ *Πλαντίον.*] Interpres legit πλαντίον pro πλανία. *τολμός;* καὶ σπιωπόμενος δὲ ὑπὸ τῶν συμμαθητῶν ἡνέσχετο, καὶ ὃν ἄποναν προσεδέχετο λέγων αὐτὸς μένος δύνασθαι βαστάζειν τὸ Ζήνωνος Φορτίον. ⁷ *καὶ πάτε ὄνειδίζεμενος ἀδείλος, Διά τεῦτο, εἰ πεν, ἀλγά αἰματάνιον. προκρίνων δὲ τὸν ιαυτοῦ βίον τοῦ τῶν πλαντίων, ἔλεγεν, ἐν ὧ σφαίρισιν opibus præferens, dicebat, Δυνατὸν illi*

τοπογραφιῶν, & quidem lego, ἀρίστας, de qua supradicta in Solone. If Cagliari.

474 πίστουν ἔκεινοι, τὴν συληράν καὶ ἀκόστων αὐτὸς ἐργάζεοι, σκάπτων. πολλάκις δὲ καὶ εἰς πᾶν ludunt, ego duram ac in frigiferam hū-
τος ἐργάζεοι, σκάπτων. πολλάκις δὲ καὶ εἰ-
νερεπατεῖν αὖ δικούστας ἀριστῶν, Τίν, οὐτῷ επέπληττεν ὃν δικούστας ἀριστῶν, Τίν,
ἔφη, ἐπιπλήττεις; καὶ δὲς, γελάσας, Πρεσβύ-
τη, Φησί, πολιάς μετ' ἔχοντι, γεῦν δὲ μῆ, εἰ-
πόντος δὲ τίνος ἀριστῶν μὴ ποιεῖ τὰ δέοντα,
Πάνται, ἔφη καὶ μὲν λόγῳ
τὸ καθῆκον ἀναίρει, τοῖς γοῦν ἐργάσαι αὐτὸν τίθεν-
καὶ ἡ ἀριστῶν, Οὐ καλακεύματα, Φησί πρὸς
δὲ ὁ Κλεάνθης, Ναί, ἔφη, τὰ καλακεύματα,
φάμενος ἄλλα μὲν λέγειν, ἔτερα δὲ ποιεῖ.
172 * ἕρμενον τίνος τὰ ὑποτίθεται δεῖ τῷ νιώ; * Τὸ
ἐκ τῆς Ἡλέκτρας, ἔφη,
Σίγα, σίγα, λεπτὸν ἵχυρο.
Δακωνίον τίνος εἰπόντος, ὅτι ὁ πόνος αὐγαδίον, δια-
χύεις Φησίν,
Αἴσιος εἰς αὐγαδίον, Φίλον τέκος.
Φησί δὲ ὁ ἔκατων ἐν ταῖς χρείαις, εὐμένος Φου με-
ράκιον εἰπόντος, Εἰ δὲ εἰς τὴν γαστέρα τύπτων
γαστρίζει, καὶ δὲ εἰς τοὺς μηρούς τύπτων μηρίζει,
ἔφη, Σὺ μέν τοις διαμηρτυροῦς ἔχει, μεράκιον.
αἱ δὲ ἀνάλογοι Φωνὴι τὰ ἀνάλογα σὺ πάντως
σημαινοῦσι καὶ πραγμάτων μεράκιον ποτὲ δια-
λογίσμενος, ἐπύθετο εἰαἰσθεται τὸν δὲ ἐπινε-
στατος, Διὰ τίνον, εἰπεν, ἔγον δὲν αἰσθάνομαι
173 ὅτι αἰσθάνομαι; * Σωτίθεν τοῦ ποιητοῦ ἐν θεάτρῳ
εἰπόντος πρὸς αὐτὸν παρόντα,
Οὐδὲς ἡ Κλεάνθης μαρία βαντλατῆ,
ἔμενεν ἐπὶ ταυτῷ σχημάτοις, ἔφη φάγαδεν-
τες οἱ ἀκόστωι, τὸν μεν ἐκρότησαν, τὸν δὲ Σα-
σσίων ἐξβαλανούσι, μεταγινώσκοντα δὲ αὐτὸν ἐπὶ¹
τὴν λιδερία προσήκατο, εἰπὼν ἀποτονεῖναι, τὸν
μὲν διόνυσον καὶ τὸν Ἡρακλέα Φλιασρουμένους υ-
πὸ τῶν ποιητῶν μὴ ὄργαζεοι, αὐτὸν δὲ ἐπὶ τὴν
τυχόντην βλασφημιαῖσιν χεράσιν. ἐλεγεδέκα

7 Θάσιν, ἀλλα μὲν λόγοι, ἀλλα δέκαντι Αι-
τίνηι τελφονίο, si intelligamus alludere notissimum
illorum Homerū versūs. ιν. ιι.

Ἐγέρεται μακρινός οὐκαὶ αἴδεν πάντοιο

Οὐχ εἴ τις μὲν εἴπει τὸ φέρει, πάλλο δὲ βάζει.

Vulgo enim, facili & ineffabilis, qui aliud loquimur; aliud occulit agant secum: quia pejus illud
quicquid est, quod leceni agunt, quam quod palam
proficiunt, esse præsumunt; & hoc jam detorquet

Cleantes quod dixerat. At si quis meliora preferet, quā promittit, merito laudi detur, ἀλλα μὲν λόγοι
ἀλλα δέκαντι. Mer. Caiab.

8 Τὰ ἐκ τῆς Ἡλέκτρας, ιφε, Σίγα, &c.] Λογο τὰ τὰς
Ἡλέκτρας. Sunt enim verba Electra apud Euripidem, initio chorū primi ejus fabular, que Orestes appellatur: quanquam, ut hæcnam quidem est editum, non Electra sed chorū verba sunt, in quo falluntur, ut alibi docemus. I. Caiab.

pateticis idem accidere quod Ilyris, quæ
cum bene sonant, seiphas tamen non au-
diunt. Fertur, cum dicere, secundum
Zenonem, ex specie comprehendit posse
mores, adolescentes quodam facetos ad-
duxisse ad ilium libidinofum, rufico ope-
re duriter habitam, et, ut de more ejus
sententiam ferret, rogasse; illum cùm a-
liquando haesisset, juliisse abire hominem.
Ut vero abibat copit sternutare: ad hæc,
Habeo illam, inquit Cleantes, molis qf.

* Cuidam solitario fecum loquenti, Homi-
ni, inquit, loquens non male. Exprobriante
quodam senectutem, Et ego, inquit,
abire volo. Cum verò me suam omni ex parte
considero, scribentemque ac legentem, rufi-
sus maneo. Ajunt illum que à Zenone au-
diverat testa bouisque ossibus inscribere
solitum, cùm nummulis carcer quibus
chartas emeret. Hoc vita instituto clarus
obtinuit unus ex multis, ut Zenoni succe-
deret: et quidem cum plures essent mem-
orabiles discipuli Zenonis. Reliqui autem
pulcherrimos libros, qui sunt hi: De tempore. De physiologia Zenonis, duos.
Heralitic expositionem, quatuor. De sen-
tia. De arte. Adversus Democritum. Ad-
versus Aristarchum. Adversus Herillum. De appetitione, duos. Libros de Antiqui-
tatis. * De dis. De gigantibus. De
Hymenaeis. De poëta. De officio, tres.
De bono confilio. De gratia. Exhortatori-
us. De virtutibus. De bona indeole. Ars
amatiora. De honore. De gloria. De in-
genio. De Gorgippo. De inadvertia. De
amore. De libertate. Ars amatiora. De
honore. De gloria. Politicus. De confi-
lio. De legibus. De judicando. De in-
stitutiōne. De oratione, tres. De fine.
De honestis. De negotiis. De scientia.
De regno. De amicitia. De symposio.
Quid eadem sit virtus viri et foeminae.
Quid sapientis sit philosophari. De utili-
bus vita dictis. Disquisitionum, duo. De
voluptate. De propriis. De ambiguis. De
γάντων. Περὶ τοῦ μεντονοῦ. Περὶ τοῦ ποιητοῦ. Περὶ τοῦ καθηκοντος, γ'. Περὶ εὐθυδίας. Περὶ χάρι-
τος. Προτρεπτικός. Περὶ ἀρετῶν. Περὶ εὐφίας.
Περὶ Γοργίπτου. Περὶ Φύσειας. Περὶ φρότος. Πε-
ρὶ ἐλευθερίας. Ερωτική τέχνη. Περὶ τιμῆς. Περὶ δέξης. Πολιτικός. Περὶ βουλῆς. Περὶ νόμων. Περὶ τοῦ δικάζειν. Περὶ ἀγωγῆς. Περὶ τοῦ λόγου, γ'.
Περὶ τέλους. Περὶ καλῶν. Περὶ πράξεων. Περὶ ἐ-
πιτημης. Περὶ βασιλείας. Περὶ Φιλίας. Περὶ συμποσίου. Περὶ τοῦ ὅτι ἡ αὐτὴ ἀρετὴ καὶ αὐδρός
καὶ γυναικός. Περὶ τοῦ τὸν σοφὸν σοφιστεύειν.
Περὶ χρεῶν. Διατριβῶν, β'. Περὶ ἡδονῆς. Περὶ
ἰδίων. Περὶ τῶν απόρων. Περὶ διαλεκτικῆς. Περὶ

9 Περὶ τίτανος. An intelligit artem Rhetorican à Cleante conscriptam? de ea sic Cicero de Finibus, Scripti artem Rhetorican Cleantes, Clorippus etiam,

τρόπων. Περὶ κατηγορημάτων. ¹⁰ ταῦτα αὐτῷ τὰ
τρόπων. Βιβλία. ^{* καὶ} ¹¹ τελευτά τόνδε τὸν τρόπον διώ-
δησεν αὐτῷ τὸ σῦλον ἀπαγρευσάντων δὲ τῶν
ἰατρῶν, δύο ἡμέρας ἀπέσχετο τρεψῆς, καὶ πῶς
ἔσχε καλῶς ὥστε τοὺς ιατροὺς αὐτῷ πάντατα
συνῆθη συγχωρεῖν τὸν δὲ μὴ ἀνασχέσθαι, ἀλλ’
εἰσόγεται ηὖται αὐτῷ προφορικότεσσι, καὶ τὰς λα-
τές ανασχόμενον, τελευτήσαις ¹² ταῦτα Ζῆναν
(καθὸς Φασιτίων) πέπτη βιώσαντα, καὶ ἀκο-
σαντα Ζήναντος ἐπη οὐεκαλιδεκα. ἐπαίξαμεν δὲ
καὶ ημεῖς πρὸς αὐτὸν σύτως,

Αἶνος Κλεάνθην, ἀλλὰ μᾶλλον αἴδην.
Ιδὼν γαρ αὐτὸν πρέσβυτον, σὺν ἡγεμόνετο
Μή οὐ τὸ λοιπὸν ανεστὶ εἰ θύτοις ἔχειν,
Τοσοῦτον αὐτλήσαντα τοῦ βίου χρόνου.

¹⁰ Ταῦτα αὐτῷ τὰ βολεῖα] Non tamen omnia, vel
ipso Laertio teste, qui in superiori vita librum Clean-
thus laudavit, περὶ καλῶν: nisi quis illum indicem
pudet mendosum, ac legendum περὶ καλῶν.
Sed &
Athenaeus quedam laudat quia in hoc albo non re-
petias. *II. Calamb.*

dialectica. De modis. De praedicamentis.
Hæc ab illo scripta sunt. * Moritur autem ¹⁷⁶
hoc modo. Tumuit illi ac putrui gingiva:
medicis autem interdicentibus, biduum to-
tum cibo abstinuit, atque intantum conva-
luit, ut medici illi omnia consueta permit-
terent. Ea illum licentia minimè ulla fuisse,
sed et contraria fine cibo perflitisse dicen-
tent. Itineris jam sibi multum conseruum
esse. atque ita inedia consumptum exhalaf-
fe animam, cum ut quidam volunt, Zenonis
aequaliter atatem, et octoginta vixisset an-
nos, Zenonemque audivisset annos novem-
decim. Lutimus et nos in eum hoc modo:

*Miror Cleanthem, laudo sed Ditem magis,
Nam ut vidit illum iam senem, ultra nor-
tulit
Tandem quietem quin vel mortuo daret,
Qui tantum squarum exhauserat dum vi-
veret.*

¹¹ Καὶ τελευτά τόδι τὸν τρόπον] Vide Lucianum
in Longevis. *Idem.*

¹² Ταῦτα] Verba hæc, ταῦτα Ζῆναν interpre-
quoque junxit sequentibus: polliunt tamen & prece-
dentes jungi. *H. Steph.*

ΣΦΑΙΡΟΣ.

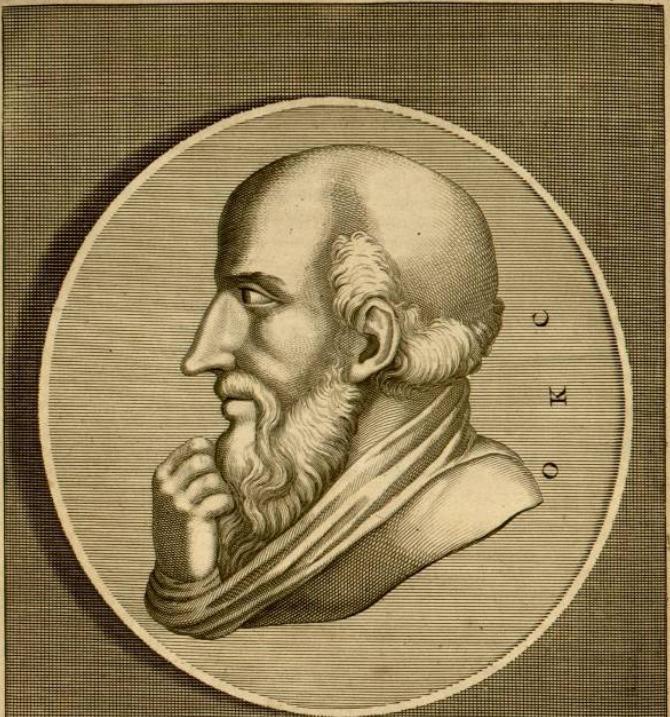
SPHERUS.

¹⁷⁷ **Τ**ούτου, καθάπερ προειρημαν, ἐκποτε με-
τὰ Ζῆναν καὶ Σφαιρὸς ὁ Βοσποριανός. ἐς
προκοπὴν οἰανὴν περιπονσάμενος εἰς λόγῳ, εἰς
Ἀλεξανδρειαν ἀπίκει πρὸς Πτολεμαῖον τὸν Φιλο-
στόρον. λόγου δὲ ποτε γενομένου περὶ τοῦ δοξά-
σεως τοῦ σοφῶν, καὶ τοῦ Σφαιροῦ εἰπόντος ὃς οὐ
δοξάσει, βουλόμενος ἐβασιλεὺς ἐλέγχειν αὐτὸν,
¹ καρίνας ἕρας ἐνέλευτο παρατεῦναι. τοῦ δὲ
Σφαιροῦ ἀπατηθέντος, ἀνεβίσσοντος ἐβασιλεὺς
ψευδεῖ συγκατατεθεῖσας αὐτὸν Φαντασίᾳ.
πρὸς ἓν ὃ Σφαιρὸς εὐστόχους ἀπεκρίνατο, εἰπών,

Hunc, ut prædiximus, post Zenonem auditiv et Spharus Bosporanus,
qui cum in liberalibus studiis egregiè pro-
fecisset, Alexandriam ad Prolemaeum Phi-
losopatora se contulit. Orto autem fermone
aliquando de eo Utrum sapiens opinaretur;
Spharoque illum negante opinari,
volens illum rex arguere, mala punica ce-
reia julus apponi. Spharo autem decepto,
exclamavit rex. Falsa illum dicens con-
fessissime phantasie. Cui Sphaerus ingeniōsa
promitudine rēpōndit, dicens; Ita con-

¹ Καρίνας ἕρας ἐνέλευτο παρατεῦναι.] Athenaeus
lib. VIII. non sicut, sed ὡνεις suifite appositus scribit.
Sic illi. Οὐδὲ ἀλιγάτως δὲ καὶ Σφαιρὸς τὸν ευχαρι-
στατὸν περὶ Χαροκτόνου παρὰ Κλαδούντος μετάπομπον ὑπ-
γνώμονας οἱ Αλεξανδρεῖοι ὑπὸ τοῦ βασιλέως Πτολε-
μαῖου, καρίνας περὶ ἑ τῷ δίπολῃ παρατεῦσαν ἐρι-
θεῖν, ἐνέβιασα τὰς γῆς εἰσεχθῆναι ὑπὸ τοῦ βα-
σιλίου, ἐς ψυχὴν συγκατατιθέμενος, &c. ut Laertius.

Nemesius videatur sequi cosdem cum Laertio auto-
res: nam ad hanc historiam allusifile cum puto, quam
illa scriberet capite. De vīlī: ἐπειδὴ νῆσον μάδα οὐ-
μένων μάλιστα ἴναι μάδα, εἰσὶ ἡ ὄντις ἕτερη ἡ ἐγ-
καταστάσις, διὸ ἡ διάσημη. ἡ γαρ ὄντις ἢ τοῖς θεοῖς
αἰσθατοῖς εὐ διεράδη, τοῦ, τι γαρ κατέβα-
ται συντίθην.

CHRYSISSPPUS

Apud F. Ursinum in numismate aereo.

fensiſſe, non quod mala punica eſſent, ſed
probabile eſſe quod mala punica eſſent.
Differet autem comprehenſibilemphantas-
iam à probabili. Moſtrato, ſe accuſan-
ti quid Ptolemaeū non dixiſſet regem eſſe.
Non eſſe, inquit, at ejusmodi cū ſit,
178 regem quoque eſſe Ptolemaeū. Scriptis
autem iſta volumina: De mundo, duo.
De elementis. De ſemine. De fortuna. De
minimis. Adverſus atomos et simulacra.
De fenibꝫ. De Heracliti quinque diatri-
biſ. De morali iſtituto. De oſicio. De
appetitione. De perturbationis, duo.
Diſquisitionum librum. De regno. De Re-
publica Laconica. De Lycurgo et Socrate,
tres. De lege. De divinatione. Dialogos
amatorios. De Eretracia philoſophis. De
ſimilibus. De definitionibus. De habitu. De
hiſ quibus contradicuntur, tres. De oratio-
ne. De diuitiis. De gloria. De morte. Ar-
tis dialektice, duo. De prædicationis. De
ambiguis. Epiftolas.

2 Οὐκ ἔτι ἴδος ταῦτα τὸν Πτολεμαῖον, [ἴων, ἴφη, μὴ σεβός. τοιούτοις, &c. plena ſenten-
tia. Notissimum illud Stoicorum placitum, ſolum
dubio procul: etiā cum interpres pro fano habuit.
Non diſplice conjectura Gallici mei, legentis, εἰναι]

C H R Y S I P P U S .

179 • C hryſippus Apolloni filius, Solenis
feu Tarentiſis, ut Alexander in Suc-
ceſſionibus ait, diſcipulus Cleanthis fuīt.
Hic primum lanceſ exercebat, poſteā
verò Zenonis, ſive Cleanthis, ut Diocles
et plurimi tradunt, auditor fuīt: a quo
adhiuc viuentē recellit. Nec in philoſophia
mediocris fuīt. Vir ingeniosus ac acu-
tillimus in omni genere orationis, adeò ut
in plerisque diſſertet à Zenone, atque à
Cleanthe ipſo, cui ſepemero dicebat,
ſola ſe dogmatum doctrinā indigere; nam
probationes ſe reperturum. Quoties verò
adverſus illum diſſerendo egifit, peneſi-
tanta deſerbat, ut orebo diceret,

¹ Χάροπος Ἀπολλωνίου] Suidas, Ἀπολλωνίου. II. | Tarentiſis. Strabo. Idem.
Cafaub. ³ Τοῖς πλεῖστοις] Gr. τοῖς πλεῖστοις. Statim pōlt, re-
citus atri. H. Steph.

Ooo 3

X R Y S I P P O S .

* * Xρυſippος Ἀπολλωνίου, ² Σολεὺς ἡ Ταρ-

σεὺς, ὁ ἀλέξανδρον διαδοχαῖς, μα-
θητὴς Κλεάνθους, ὃντος πρότερον μὲν δολικὸν ἥ-
στις, ἐπειτα διώστας Ζήνωνος, ἡ Κλεάνθους, ὁς
δικαὶης καὶ οἱ πλεῖστοι) ἐτε ζῶντος ἀπέστη
αὐτοῖς, καὶ οὐχ ἐτυχὼν ἐγένετο κατὰ Φιλοſo-
Φίαν ἀνηρ εὐΦυῆς καὶ ὅρνατος ἐν παντὶ μέρει,
οὐτῶς ὥτε καὶ ἐν τοῖς πλείστοις διηγέχθη πρὸς
Ζήνωνα, ἀλλὰ καὶ πρὸς Κλεάνθην, ὃς καὶ πολ-
λάκις ἐνεγε μόνης τῆς τῶν δογμάτων διαδικα-
λίας χρίζειν, ταῦς δὲ ἀποδεῖξεις αὐτὸν εὐρήσειν.
μετενόει μέντοι, ὅποτε πρὸς αὐτὸν ἀποτείνοιτο
οὔτε συνεχεῖς προφέρεσθαι ταῦτα,